

[Langkilde.]

forskellige virksomheder. Jeg må understrege vigtigheden heraf. Der må tilvebringes større koordinering; enkelte institutioner kan ikke køre deres eget løb mere.

I visse andre lande, f. eks. i England, er personalecheffunktionen for hele statsadministrationen samlet hos en minister eller hos en embedsmand, og det er vel en meget effektiv måde at opnå ensartethed på, men det vil rumme et afgørende brud med dansk administrativ tradition, hvis man gjorde noget tilsvarende herhjemme. Men forudsætningen for, at man kan fortsætte med det hidtidige system, hvorefter styrelsescheferne er personalechefer, må være, at den fornødne koordinering finder sted.

Med hensyn til lønningerne på det kommunale område, som også er omtalt i betænkningen, må det nævnes, at også ved tidligere tjenestemandssloves gennemførelse har der været udtalt fromme ønsker om større ensartethed, men man må erkende, at resultaterne her har været yderst beskedne. Den almindelige opfattelse i udvalget er nok den, at der må tilstræbes større ensartethed, og særlig må det vel fremhæves, at afviklingen af biindtægter, som er knyttet til det statslige system, må føre til en tilsvarende afvikling på det kommunale område, når man i øvrigt indfører det statslige system.

Lovforslagene er som bekendt ensbetydende med en modernisering, men med en fastholdelse af tjenestemandssystemet som den principielle ansættelsesform. Der findes jo imidlertid fortsat andre ansættelsesformer inden for det offentlige, f. eks. overenskomstansættelsen. Tjenestemandssystemet skulle nu være gjort konkurrencedygtigt i forhold til overenskomstansættelsen, og man kan jo meget vel tænke sig, at disse to systemer kan leve side om side, men man kunne også tænke sig en klargørelse fra statens side af, hvor man ønsker det ene system anvendt, og hvor man ønsker det andet. I tjenestemandskommissionens betænkning er det jo forudsat, at en sådan afklaring finder sted. Jeg vil gerne spørge lønnings- og pensionsministeren, om han har gjort sig nogle tanker om, under hvilke former en sådan afklaring skal finde sted.

Det lønsystem, der nu er skabt, er jo opbygget således, at der ikke findes lønrammer, som er forbeholdt tjenestemænd med

bestemt angivne uddannelser. Udvalget har givet udtryk for, at de bestemmelser, der findes rundt om i lovgivningen om, at en bestemt uddannelse skal kræves, eller en bestemt karakter skal være opnået for at opnå ansættelse i visse stillinger, skal underkastes revision. Det kan i sig selv lyde ret revolutionerende, men jeg vil gerne fremhæve, at kravene om en faglig uddannelse ved en første ansættelse selvfølgelig ikke må svækkes. Det vil meget ofte være det eneste grundlag for den ansættende myndighed til at vurdere den pågældende ansøger, og forlader man kravet om en bestemt konstateret faglig kompetence, vil der være meget stor risiko for at skabe plads for andre hensyn end de saglige ved ansættelsen. Nepotismen kan meget nemt komme til at blomstre i sporet af en sådan ændret praksis. Derimod må det selvfølgelig være opgaven ved den gennemgang og vurdering af stillingerne, som skal foretages i det permanente sekretariat, som forudsættes nedsat, at foretage en vurdering af, hvilke uddannelsesmæssige forudsætninger den enkelte stilling må kræve. Det kan godt være, at man på en del områder har stillet for store krav, og at dette har ført til ansættelse af overkvalificeret arbejdskraft. Det må være opgaven at komme bort fra det.

De karakterkrav, som man stiller visse steder for udnævnelse til en stilling, er jo klart forældede. Det kan ikke være rimeligt, at en person, som i øvrigt har vist sig velkvalificeret, skal være afskåret fra udnævnelse til en stilling i f. eks. 45 års alderen, fordi han for 20 år siden har fået en mindre god eksamen. Den slags bestemmelser, som findes i hobetal i retsplejeloven, må givetvis underkastes en revision; det må anses for helt forældet fortsat at have den slags bestemmelser.

Med hensyn til ansættelsesområderne vil jeg gerne nævne, at det selvfølgelig er aftalestof, men udvalget har fundet grund til at fremhæve, at forudsætningen for, at det nye tjenestemandssystem kan fungere tilstrækkelig smidigt, er, at der på en lang række områder sker en meget væsentlig udvidelse af de bestående snævre ansættelsesområder. Jeg er sikker på, at dette er noget, som man fra alle sider her i folketinget tillægger den største betydning. Det er vel givet, at sådanne udvidede ansættelsesom-